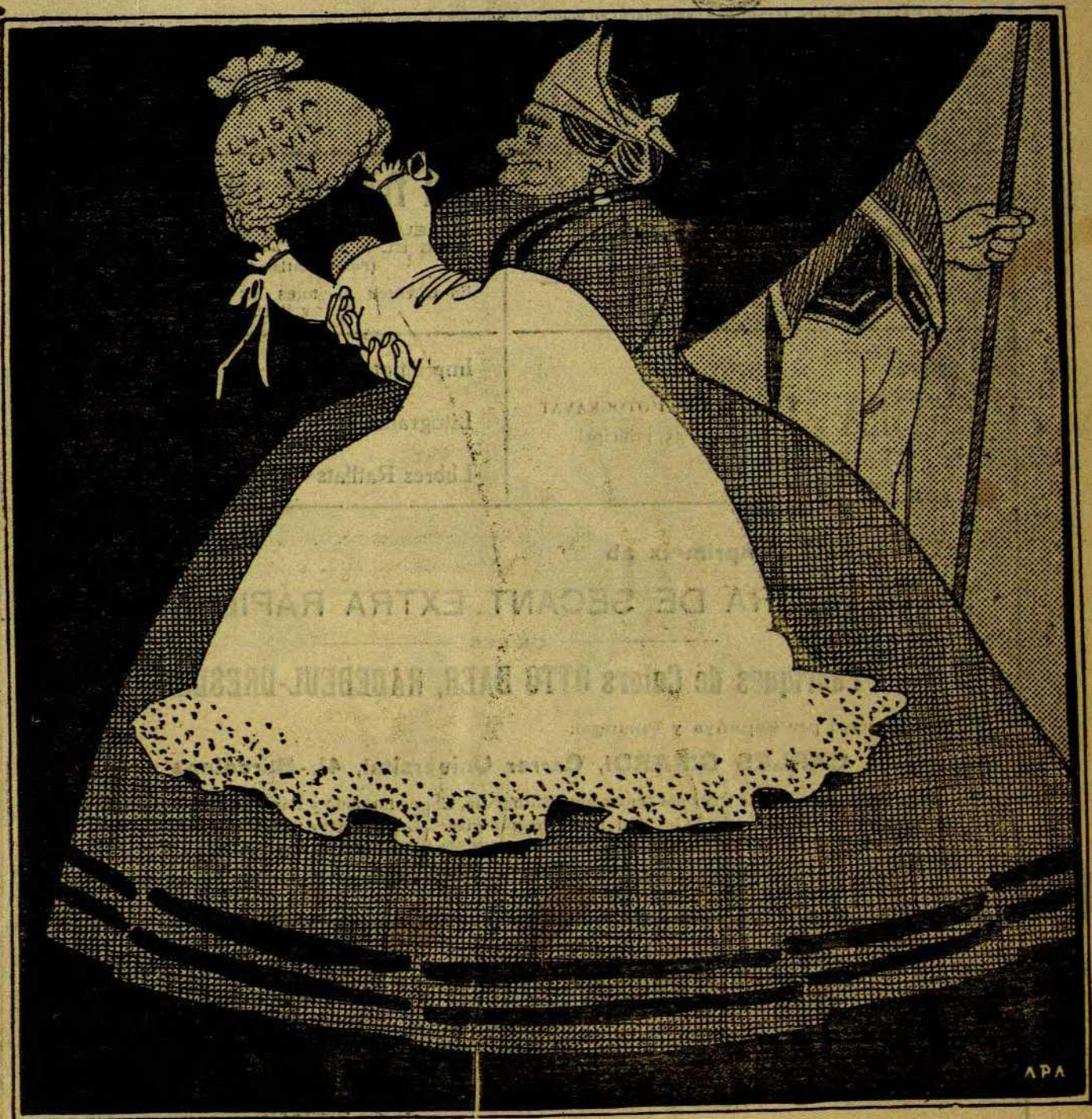

LA PAPA

APA

Any Nou, dida nova

R. 398,627

DEMANIS PER AFAVORIR EL TREBALL INTELECTUAL Y CURAR LA NEURASTENIA, IMPOTENCIA,
DEBILITAT DEL COR Y DEPRESSIÓ DEL SISTEMA NERVIÓS, EL

VI VITAL AMARGOS

PODERÓS REPARADOR Y ESTIMULANT DE LES FORCES FÍSQUES Y INTELECTUALS

El VI VITAL AMARGÓS transforma l'extenuació en vigor, la debilitat en força, y l'anèmia en riquesa de sang. El gran abatiment, la penosa tristesa que senten els neurastènics desapareix com per encant prenent el VI VITAL AMARGOS.—Farmacia del senyor Amargós, Plassa de Santa Agna, 9.—Ademés se ven en les principals farmacies, drogueries y centres d'especialitat farmacèutiques del mon.

TALLER DE CONSTRUCCIÓ Y REPARACIÓ
DE MÀQUINES Y AUTOMÒVILS

Especialitat en Maquinaria pera les Arts Gràfiques

FRANCISCO MARINÉ

Bonavista, 7. - GRACIA

¿El fret vos talla les mans?

CUREUVOS — AB EL — **DERMOSÁN**

(Polvos antiséptics del Dr. Tayà)

En trobareu en totes les Farmacies, Drogueries, y Perfumeries.

E. BLY TALLER DE FOTOGRAVAT
Barbará, 35, principal

Imprempta

J. HORTA

Litografia

Méndez Núñez, 3 y 5

Llibres Ratllats

✻ BARCELONA ✻

El PAPITU s'imprimeix ab

TINTA NEGRA DE SECANT EXTRA RÁPID N.º 5275

DE LES

Fábricas de Colors OTTO BAER, RADEBEUL-DRESDEN

Dipòsit General per Espanya y Portugal:

CARLES GIRARDI, Carrer Universitat, 41.-Barcelona

Máquinas, Materials y demás Útils per Imprempta, Litografia, Enquadernació y Fábricas de Capses de Cartó

Representant Exclusiu de les Máquinas Tipogràfiques "PLANETA" y "PLANETA-FIXIA"

de la "DRESDNER SCNELLPRESSEN-FABRIK, COSWIG (Sajonia)

Les Máquinas "PLANETA" son una verdadera joia per l'impressor

A. Escande

Instalacions Eléctriques

de totes classes

Treballs garantits

Rambla Canaletes, 13, 1.ª - Telefon 1764

REDACCIÓ: Pelayo, 38
ADMINISTRACIÓ: Rambla de les Flors, 14, pral.
PREUS DE SUSCRIPCIÓ
ESPANYA, trimestre Ptes. 2
ESTRANGER 3
Pago anticipat
Dels treballs publicats en son responsables
els seus autors.—No's tornen els originals.

PAPITU

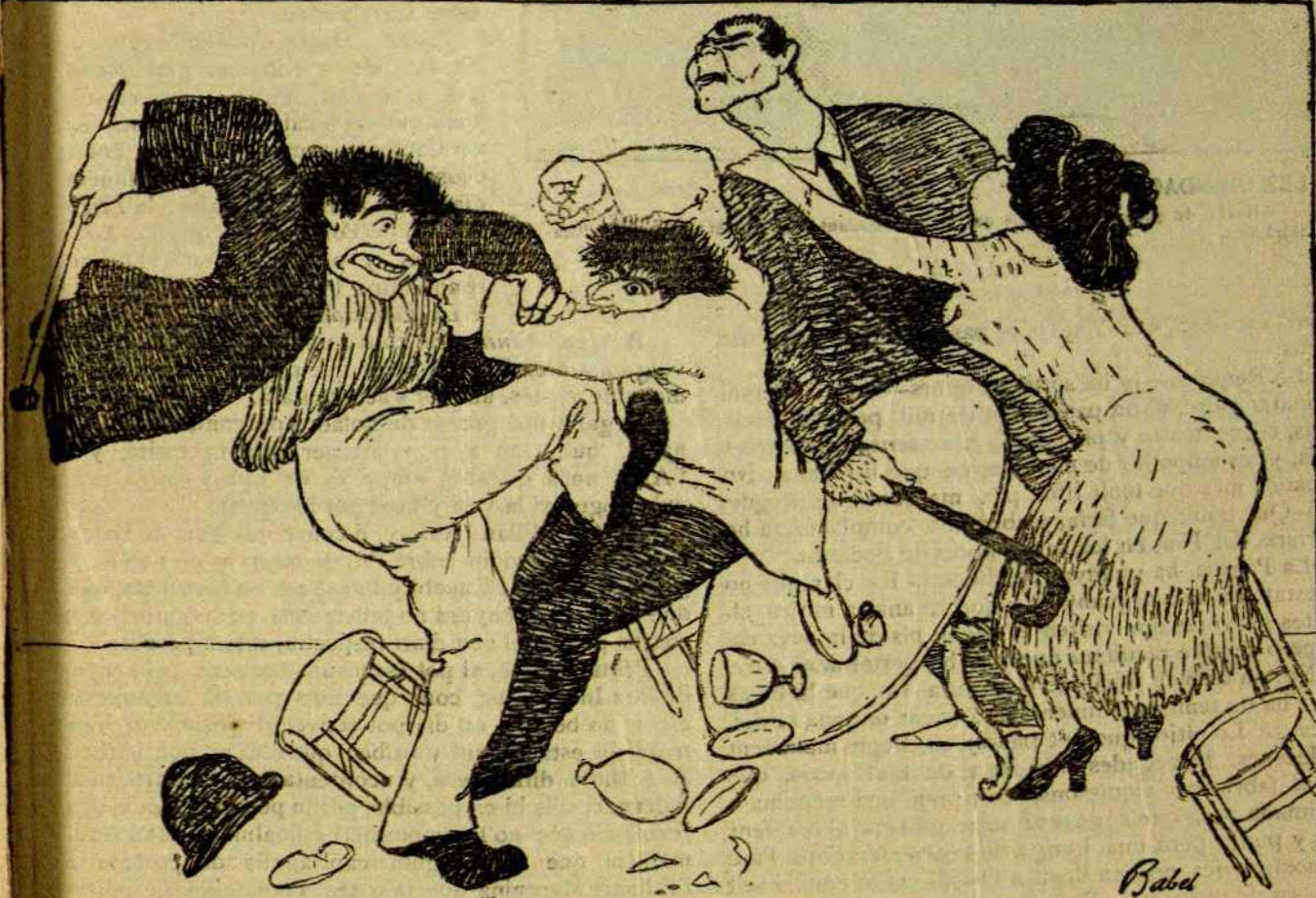
Llotja d'amor

ENTÈmateix, y deixant apart raons de moralitat, surt més a compte esser dòna de món que dòna d'estar per casa. La virtut no deixa tant per cent y si's paga cara es pels capritxosos que's dediquen a buscar pel món dónes virtuoses. De manera que la sola probabilitat de fer negoci am la virtut es perdentla. Per això cada día n'hi ha una mica menos d'honradesa sexual, perquè no's paga. Si donguessin dues pessetes o un duro els homes a les dónes virtuoses que trobessin, seria l'única manera de que aquestes no's fessin malbé. Es l'única solució que trovem pera minvar això que's diu en castellà pur y net «la trata de blancas»:

posar a preu la carn de virtut, ja que ho està la carn de vici.

Inclòs a Barcelona, ont els rics son els avars, les *cocottes* se defensen bastant bé. ¿Qui no's recorda de la Caterineta que, francament, no valia gran cosa, tenint les cames més curtes que'l cos? Dóncs al morir, va deixar dues o tres cases de bona renda. La seva germana, està també fincada y talla copons, ab tot y esser més sossa que un tomaquet sense sal.

¿Y l'Alfonsa? En la pau d'un poblet de vora Barcelona, feia de fornera, y la delícia de les seves mans servia pera pastar llenguets. El pa alimenta, però no tant sols de pa viu la dòna—se va dir—y va fer cap a Barcelona. Are, la bella fornera, va en cotxe y té deu mil duros a un reconet... si no se'ls ha gastat. En Morató, també n'ha pastat de pa, y ha escrit drames y comedies, y fa *Cu-Cut, Patufet, Veu, Il·lustració, De tots*

LA FAULA DE «LOS DOS CONEJOS»

—La Casa del Pueblo no es digna de subvenció.
—El Orfeón Catalán tampoco.
Y tots dos se queden pelats però satisfets.

LES INONDACIONS

—Havem de quedar bé amb els qui manen, ajudant an en Gasset en la seva política hidràulica.

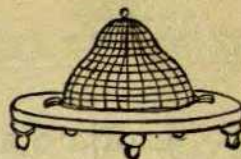
colors, etc., etc., etc. Y no'ls té pas ni'ls tindrà deu mil duros.

La Requena—ja ha sortit, senyors—sense tenirshi de matar gaire, té un passament de mil pessetes mensuals, cotxe, teatre y pis pagat. Això sense comptar les joies, y les ampolles de champagne que li regalen. No li manca més que tenir títol. ¡La marquesa de Requena!—Que bonic que faria, y ab quina complacencia ho escriuria *La Veu*, en les seves notes de Societat.

La Pagesa, ha guanyat un dineral. Es clar que no ha estat ella sola a guanyar, y que ha anat a mitjes ab moltes senyores que visiten el sogon pis de la seva casa, però sempre resultarà que *allò* ha portat *això* altre.

No, no es mal ofici'l de pecadora. Lo que hi ha es que s'ha de tenir enteniment pera mirar ont una se deixa caure. Lo pitjor que pot passar es ellegir malament el Mecenes. Devegades n'hi han de tant avars, que essent fabricants riquíssims, compren una màquina a l'estimada pera que's guanyi una pesseta al dia fent colls y punys pera una botiga del carrer de Sant Pau. Els nostres rics, no han llegit a Ovidi, però com si se'l sabessin de memoria. «Prometèu molt a les dones, però sense donals'hi res»—diu el poeta de l'*Ars Amandi*. Els nostres rics, es en l'única cosa que han seguit el concell d'un poeta. Però les nostres *cocottes*, seguint

l'exemple de la Mutua de Fabricants, quan el mercat interior no dóna prou, ne busquen d'altres.

Senyors reis d'Orient

Vostès que son tant esplèndits y que cada any tenen l'humorada de venir a aquí a fer presents a la genteta de bé y als poca-penes, fassinme el favor aquesta vegada, si son servits, de fixarse bé am tots els balcons; doncs se sab del cert que per amor a la tradició, hi haurà molts homes públics que posaran sabatetes al balcó. En nom del PAPITU, me plau senyors reis d'Orient, indicar a vostès els objectes més eloqüents que poden regalar y els senyors que'n poden esser mereixedors.

Aixís, doncs, poden portar al Sr. Prat de la Riba un gran *pastel*, que hi té molta afició y uns elàstics pera que no li caiguin les calses. An en Cambó un mico, perquè'ls col·lecciona y si passen per alguna funerària, fassin anar el bagulaire a la *Lliga*.

An en Pol, amb un duro el faran content, y pera contentar a D. Laureano Miró, bastarà que se suscriguin a *La Publicidad*.

A n'en *Xenius*, li convé un grill, y pòrtin lo que vulguin a n'en Roca y Roca, que mentres vingui de les mans de vostès, am tot s'accontentarà.

Regalin una grossa de bolados purgants a n'en Vinaixa, que com a bon fartaner ja'ls necessita, y a l'Albó unes quantes ampolles de rom y canya pera qu'enroqueixi la veu y fassi por al enemic.

Al Sr. Millàn Astray, li convé una guia de Barcelona, y no s'olvidin sobre tot, de reservar un parell de garbells, un per l'Eusebi y l'altre per en Mencheta, perquè si aquets senyors no tenen eina pera garbellar la quarta plana del seu diari respectiu, estèm perduts.

Pòrtin també, si pot esser, una barberia pel senyor Suárez Inclán que, com que no's pot dir «d'aquesta aigua no beuré», un dia pot convenirli posarse *al frente* de dit establiment y trobem que serà un bon barber. A tothom dirà: *amen*, y accontentarà a la parroquia. Ademés, si'ls hi es possible, pòrtin per en Lerroux, una revolució que no'l comprometi y finalment els hi recomanem que no donguin cap agulla de corbata a l'Eduart Marquina que ja'n té... Però, això sí: pòrtin pera aquest un aparell ortopèdic; que si ha de fer moltes reverencies, no se li torsi l'espinada.

POLAINA

La vara povertà...

I

casa la senyora Sans Selma, viuda gentilíssima, entre les nostres infinites viudes gentils. La seva filla, qu'en Carner compararia a una poma de

sant Joan, fullejà un talonari, tot conversant amb un'altre senyora, que porta un barret immens y un portamonedes de plata tant gros com el barret. Dialecte sec y ràpit.

Parla la poma de sant Joan:

—Li dic qu'es impossible...

Parla la senyora del barret immens:

—Si fos per mi... Se tracta d'una extranjera que vol assistir no més que a una de les festes de Beneficencia que donen a la «Sala Imperi».

—Si, però no's venen bitllets pera una funció sola, sino abonos pera totes quatre.

—¿Y no poden, per dues pessetes, fer l'excepció d'un bitllet.

—Impossible, impossible...

—Potser la seva mamà ho arreglarà.

—La cridaré, però li dirà lo mateix que jo. Entra la senyora Sans Selma. Torna a regatejar l'altre senyora. El portamonedes se mou, en les seves mans, insolent y negatiu.

—Podríem fer una cosa. Tot per ella, per l'extranjera ¿comprèn? ¿Perquè no m'extén una targeta, am la qual pugui entrar, ja que no'm poden donar un bitllet sol?

—Ja li faré, però cregui que m'extralimito.

—Moltíssimes gracies....

La senyora s'en va. Mare y filla comenten el cas gros d'aquell regateig tant barceloní. La filla diu:

—Però ¿no li ha donat les dugues pessetes?

—An a mi no. ¿Y a tu tampoc?

—Tampoc.

II

La mateixa casa. Entra'l porter de la Sala Imperi.

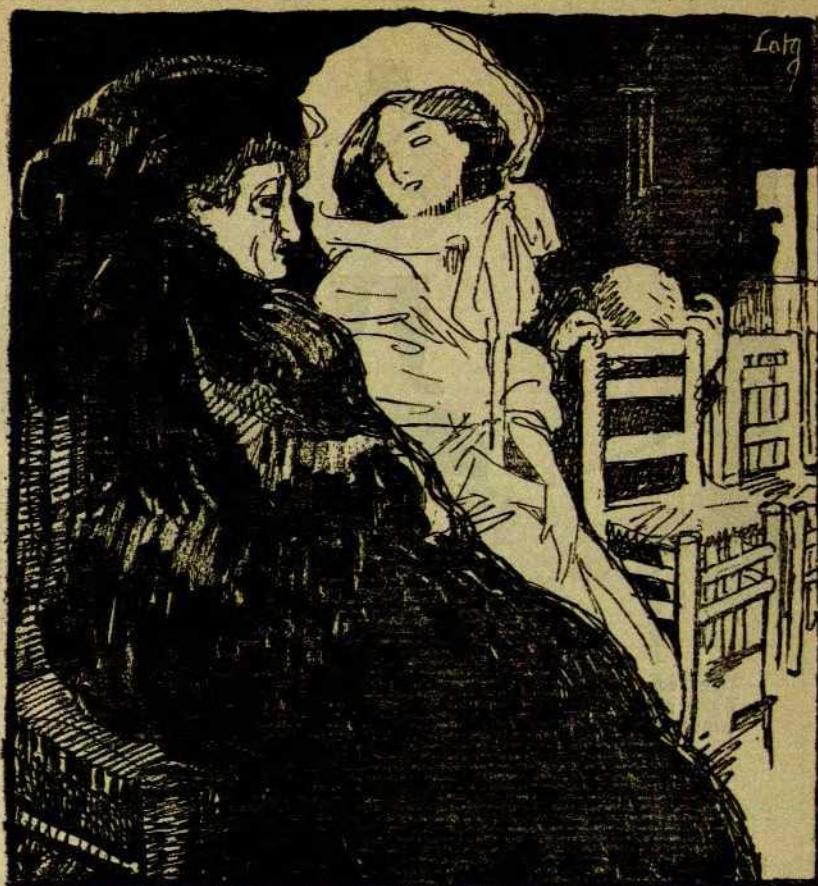
—¿Es vostè'l porter de la Sala Imperi?

—Si senyora.

—Si vé una senyora amb una targeta meva, deixi-la entrar, però no més que an ella sola.

III

Sala Imperi. El porter de la porta principal, espera inútilment a la senyora de la targeta. Mentrestant aquesta, am dotze més, entre caballers y senyores, entren per la porta del cafè, ensenyant la targeta qu'un altre porter llegeix respectuosament, deixant pas a la carabana. A la Sala, se troven am la viuda Sans Selma. La carabana passa pel seu davant, sense saludarla, ab l'alegría del goig gratuít.

A MISSA

—Escolti, mama; Quan els xinos se fassin catòlics, els seus capellans ¿ont se faràn la corona?

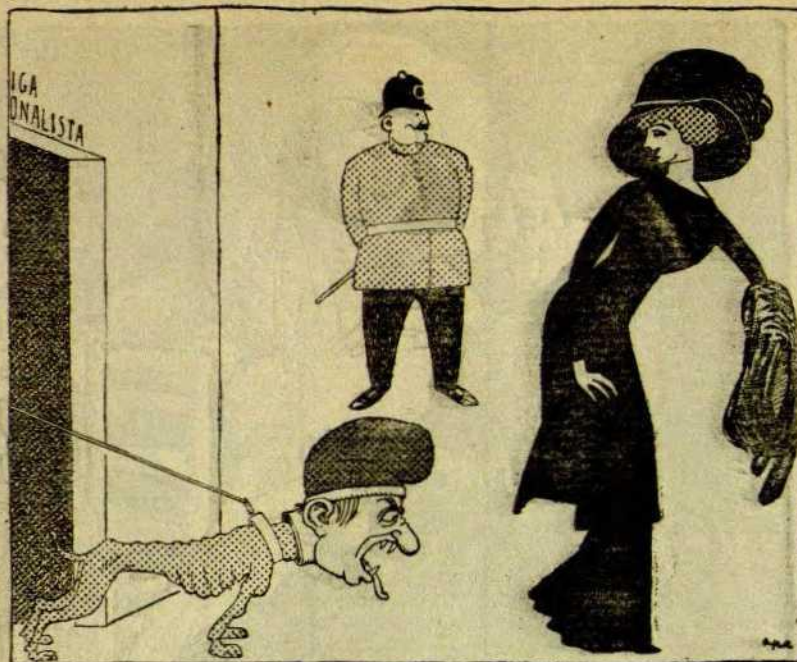
GAZETILLES

El poeta Marquina, D. Eduard, proveedor de la reial casa, torna a col·laborar en *La Publicidad*, aont aviat comensarà una serie d'articles sobre orientacions de l'esquerre.

* * *

Aviat, caurà baix la destrall el bosc de La Garriga, conegut per la «Xambonera», aont la colonia estiuenca barcelonina y els enamorats indígenes, trobaren en l'espessura de les alsines centenaries, un reclós diví per les seves devocions paganes.

No, no pot esser qu'aquest bosc deixi d'esser l'atracció de forasters de La Garriga, y qu'en ell deixi de tocarhi la flauta'l deu Pan, encare que vagi a substituirlo en Puig y Cadafalch. Tenim la seguretat de que algún regidor del nou Ajuntament que guarda del bosc de l'amor tendres records de joventesa, evitarà l'hecatombe. Amén.

—Tingui comte, senyora Esquerra, qu'està rabiós.
—Y això, perquè?
—Perquè enmagreix.

* * *

¡S'enrecorden del Matrol Vinyals? Es un específic que fan a Terrassa, y que l'inventor diu que va d'allò més bé pera que les dones tinguin família. Se pren allò la dona Xorca y cada casa sembla la de l'Alomar, la den Maragall o la de quansevol altre ilustre poeta, perquè a Catalunya, gracies a Deu, mentres els poetes fan poesies, les seves dones fan canalla. L'Alomar ne té deu de fills, y en Maragall ja ha arribat a la dotzena de frare.

Doncs bé, a *La Sembra*, setmanari terrassenc, hi hem trovat aquest anunci:

«Matrol Vinyals, proveedor de la Real Casa».

* * *

En Marquina, Don Rafel, diuen que s'en va a Madrid de redactor de l'*A B C*. Al mateix temps, pera treures un sobressou, correrà un sabó.

Trovem que no tenia necessitat en *Farfarello* d'anar a l'*A B C* a escriure, porque ja hi era.

* * *

Al Círcol Artístic, han fet un abono pera quatre soires am ball y thè. Tot plegat costa un duro. Les soires se fan a benefici dels reservistes —jencare!— però com que'ls preus son tant sumament mòdics, que no arriben ni a preus d'envelat, tenim por de que'ls reservistes no quedin a deure alguna cosa.

El senyor marquès d'Alfarràs, va ferse enviar deu abonos. Deu abonos son deu duros, y com no era de suposar que'l senyor marquès se prengués deu thès, y convidés a nou amics, vetaquí que pel costat del senyor marquès d'Alfarràs la ganancia era segura.

Però'l senyor marquès, va trovar qu'eren masses abonos pera un marquès sol, y'n colocà entre'ls amics uns quants, pera que li sortís millor el compte. No va conseguir colocar més que sis abonos, lo qual indica que'l senyor marquès no té més que sis íntims de cinc pessetes cada un, y retornà'ls altres tres *pases* sobrants al Círcol Artístic, demanant, com es de suposar, els corresponents tres duros.

Està vist qu'això de l'aristocràcia y'ls diners se té d'arreglar d'una manera o altre, porque mal per ells y mal per nosal, tres. D'avui endavant, nens, soldats y aristòcrates mitja entrada. Aveiàm si aixís se remeia la crisis de la fusta, la del cotó y la de les festes pera'ls reservistes.

* * *

L'altre día, una perdiu que va fugir d'una gabià, se deturà a sobre d'un sant de pedra de l'glesia de Bethlem. Tota la gent comensà a badar... La pobre perdiu desengabiada, no sabia volar.

¡Símbol, símbol! —varem cridar nosaltres. *La Perdiu*, com que ja no pot volar, s'en va a l'glesia.

En Junoy es al revés, com que vol tornar a volar, se fa definitivament de l'esquerra. Ja diu que la solidaritat es morta, que l'esquerra es un fet indiscutible y qu'en Pere Corominas, té d'esser el seu cap visible. Aquest estiu a la torra d'en Junoy a Puigcerdà, en lloc d'en Cambó hi anirà en Lluhi y Risseç, y'l *Cu-Cut* el tornarà a pintar de «negrito».... com si no hagués passat res.

* * *

El «Círculo Artístico» ha obert a cà'n Reig una exposició d'obres que'ls seus socis destinen gratuïtament a ser rifades en benefici dels reservistes. Rès, una mena de *cajetilla del soldado*, fins am tabac tant dolent com el que oferia *La Publicidad*.

Apropòsit de la mala qualitat del gènere del *Círculo* havem de fer esment d'un fet graciós que potser serveixi d'avis a tota llei de futurs organitzadors d'exposicions d'aquestes que no beneficien a cap artista. El fet es el següent: L'exposició esmentada està presidida per tota mena de trofeus de guerra y per una bandera *roja y gualda* com no'n gasten de tant grosses les sociefats polítiques del carrer Major de Gràcia ni'l C. N. R. del carrer de Pelayo. Calculeu quina seria la nostra sorpresa al veure als més indomables iconoclastes, a vells catalanistes, fent acatament a l'ensenyà de la nació espanyola.

—¡Y are, Sr. X. ¿Com pot ser aquest cambi en les seves idees? els hi preguntavem. Y ells, vinga respondre com si fos una consigna.

—Oh; això es incidental, les bones formes mai estan malament.

El Círcol Artístic, deuria llogar un home pera baixar y pujar la bandera a cada barretada.

Presentacions

El conceller municipal

A mi'm critiquen—la veritat es que tot se critica, avui al dia—que m'aprofiti del càrrec de regidor, per anar en cotxe sempre. Me diuen que'l regidor que vol ser ben vist, només ha de gastar cotxe de l'Ajuntament quan actui per negocis de la ciutat. Mol bé. Està mol bé; es un argument, però, y si'l regidor pels seus assumptes particulars, usant cotxe de la ciutat estalvia temps que pot dedicar a la cosa pública, pregunto jo, ¿aquest regidor fa bé, o no fa bé d'usar el cotxe de l'Ajuntament? Jo, senyors, crèc que fa bé.

L'amo de la torre

Vèu, jo també hi soc aficionat a la filosofia. Vostè s'en estranyarà, però quantes y quantes vegades me trovaria, aquí al jardí, assegut, meditant hores y hores sobre la filosofia. Després diràn qu'als propietaris no'ns agraden les cavilacions. Miri, sense anar tan lluny, no fa pas gaires dies—diumenje passat a la tarde—me recordo que meditant, meditant, aquí, assegut, vaig acabar per imaginar-me—cal coses qu'un s'inventa, sab?—que si'ls homes fossim petits com les formigues, jo, tot rient rient, en aquest jardinet de res, hi tindria tota una Suïssa. Ja veurà; aviat es contat; els parters, les montanyes, el surtidor, un llac. Ves qui m'empetaria la basa?

Això es democràcia?

Figuris que jo, soci d'una Fraternitat, republicà de tota la vida, presento una proposició pera que la nostra societat, allò que's fá, la presenti al govern civil, demanant la llibertat dels nostres companys, y ve'l secretari, y me l'entreté. Passen dies y al últim tinc la consideració de preguntarli perque no hi ha donat curs, y'm diu:—Home, ja veurèu, hi han faltes d'ortografia. Y, francament, jo pregunto: Això es democràcia?

El cap ben alt

A mi'm fa riurer sentir parlar d'homes honrats. Jo, perquè ho sàpiguen, només en conec un d'home honrat. Y aquest home, soc jo. Aquí ont me veuen, vaig fer un viatge amb un amic meu, que portava a la butxaca esquerra de l'americana, setanta mil pessetes. Doncs bé; erem sols al vagó; el viatge va durar una pila d'hores: jo, savia qu'ell portava la quantitat, y no'l vaig matar.

L'aprensiu a cal metje

Ja veurà, doctor, jo, venia per dirli que de malalt, malalt, no ho estic, més aviat puc dir qu'estic bò, gracies a Deu, y precisament per això'l vinc a consultar. A copia de remeis y de cuidar-me he arribat a un cert equilibri, a un cert ben estar, que, francament, no pot ser de bon esser, perquè ja veurà, doctor, ¿y si'l secret de la vida consistís en que s'havia d'estar en certa manera malalt?

ARPOL

DEMI-MONDE

—Te vares fixar qu'elegant anava la Remedios.
—Es clar, com que té un ofici de toquem y toquem....

RELLISCADES

Frases cèlebres d'en Cullaré

«Ayer, en ó con el tren de las cinco, llegó el obispo señor Morgades».

«Esgrimiremos los proyectiles de mayor calibre».

«El calor tropical más propio de la isla de Fuego que de Barcelona...»

«...por las cintas de los calzoncillos que á aquel señor le colgaban por debajo los pantalones, vimos pasar ante nuestros ojos la decadencia de España, y nos fuimos al puerto á ver si desembarcaban ya las casacas rojas anunciadas por Costa.»

«Digámoslo de una vez: Al vado ó á la puente: ó tempora ó mores.»

«...Roma, que nos dió los juegos malabares y el escultor Milá, célebre por su Venus anafrodita...»

«El inspector de policía, seguido de veinte ó treinta manes de Ossorio y Gallardo...»

«El colchón fué preso por las llamas...»

«...se arrastran como serpientes y demás repugnantes roedores.»

—No t'han portat res a tu'ls reis?
 —No, com que'l pare es republicà.
 —Com tots els pobres.

Prou. Ne té tantes de frases cèlebres el bon Cullaré!... Una vegada, parlant ab el catedràtic senyor Mundi, se va creure qu'era l'autor del mapa-mundi.

Els cartells del teatre Granvía anunciaven durant les festes d'aquest Nadal una loteria de la que'n feien gratuïts participants a tots els concurrents y en la que s'hi oferien *nada menos* que:

treinta regalos de ambos sexos
 Si vaja regalos y regalias.

La Veu, en un article necrològic dedicat a enaltir la memoria d'un correligionari cèlebre qu'acaba de passar a mellor vida que la vida de la Lliga, deia:

«Don *Fulano de tal* era un d'aquells homens que'l Dr. Robert va tenir de treure de casa seva».

Vaja, qu'aquet Dr. Robert era un home d'energía.

D'un programa de la Sala Imperi:

—Exito del dial: *El rey que rabió*.

Exit del día, y en Pompeius Gener tenia vuit anys quan ho estrenaren.

La Publicidad, escrivia l'altre día, sentintse republicana:

—«A su lado, solo quiere el rey — el difunt rei de Bélgica— a su esposa morganática, á la que tratándose de un mortal cualquiera, llamaríamos su querida.» No, señor, no la «llamaríamos» així. Un matrimoni morganàtic, no es un amistament, sinó un matrimoni desigual, entre prínceps y gent plebeia o poc noble. Com si un redactor de *La Publicidad* se casés ab una dòna intel·ligent.

El qui vulgui saber no com s'escriu, sino como se pinta l'història, que agafi'l *Nuevo Mundo*, de la setmana passada. El gran saló de festes del Palau de Belles Arts, se transforma en saló de la Reina Regent, ont se celebra'l Congrés de Govern Municipal, baix la presidencia del Dr. Zamenhof y ab el pendó de l'estrella solitaria y verda... pel damunt dels nostres caps, com diria un orfeonista. Pera acabar de fer el pès y provar la passejada al respectable públic, se veuen tres urbans amb el barret d'estiu. ¡Y estem a Desembre!

Després d'això, ves qui es capàs de creure que tot allò que pinten de Melilla, passa a Melilla, y no en el Camp del Moro, de Madrid.

Potins barcelonins

La primera de les quatre funcions del *Highlife* teatre, va anar com una seda. El teatret molt bufonet; la concurrencia, triadíssima, fins hi havia el concejalle rrouxista senyor Serrallara; y els comedians d'ocasió *charmants*, especialment la Despujol graciosíssima, la Potestad justíssima y la nena-prodigi Magaña-Ortega, deliciosa. Per lo que toca a les espectadores..... allò era un cel, plè de constelacions, *caray!*..... Afigúrintse! La Muntadas, vull dir, la condesa de Sta. Marfa de Sans, la Andreu, la generala Ortíz, la Vidal y Ribas, la Castellar, la Moy y la Garriga. Això en quant a *mamás!*..... Are, en quant a *poncellas*, afigúrintse! Les Puig y Mir, com sempre, encisadores; les Rius, com sempre, més encisadores encare, y altres y altres que no anomenem, perquè son *sempre* les mateixes.

El thè, va ser servit per en Pince, resultant animadíssim, y si no va estar a l'alsada den Ritz o de can Rumpelmayer, no va ser per falta d'ulls *assesins*, de cossos blincadissos y de *frou-frous* enervadors! Y després ball y al llit a les dugues. ¡Tòquila senyor Despujoll! Va ser un *duro* molt ben aprofitat.

Ella, es una morena que s'assembla molt físicament a la *Carmen* den Merimée, posada en música per en Bizet. *Ell*, un jove, molt exèntic, que, si no s'assembla a *Don José*, s'ho diu. Y, l'*altre*, es un torero, ni més ni menys famós, que'l famós *Escamillo*. Y es clar, la *Carmen* se decanta *més* cap al *torero*, que cap a l'*altre*. Aixís se diu. Y, sobre tot, que no corri! Es un *potin*, que no s'ha d'esbombar gaire! Es d'esperar, que no acabi com a la *Carmen*. No val la pena.

L'escena, a la *Maison Dorée*. La nit del *reveillon*. Aroma de flors, de perfums y odor di *femina*. Ompelen la seva les llànguides vibracions dels violins acaronadors dels *tsigans*.

La Baronesa X....., coronada de llorer argentat, exclamà ab voluptuositat, al sentir el pertorvador wals de *La viuda alegre*, que'ls *tsigans* perfilen, quasi gronxantshi: *que música tan hermosa la de la «Geisha»!*

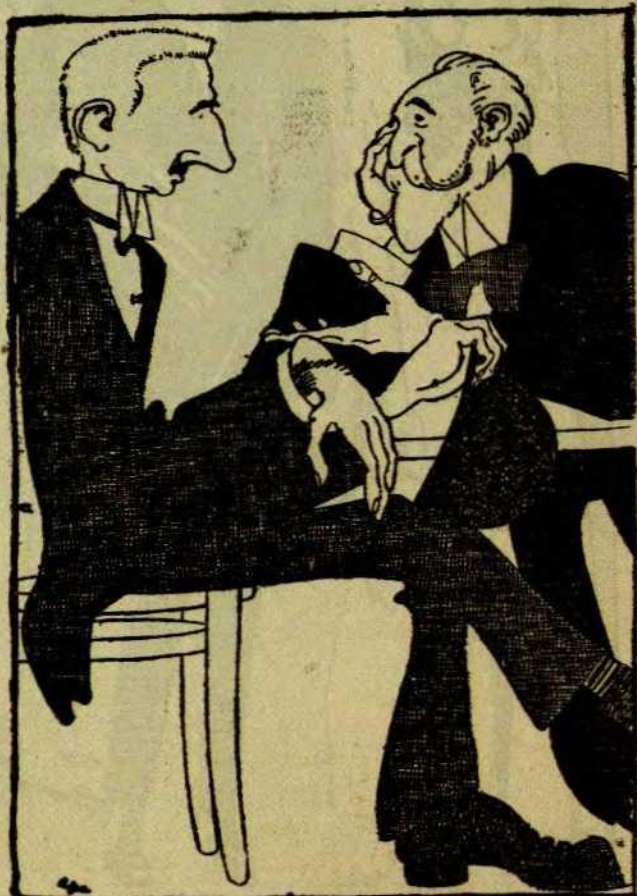
—No, baronesa!..... —li contesta, la senyora de S..... — *es el wals de la «Viuda alegre»!*.....

—*Tanto montal!*..... —contestà amb aplom la S..... — *No era també una viuda alegre la «Geisha»?*

—No, baronesa!..... —replicà, quasi insidiosament, la S..... — *la «Geisha» era soltera!*.....

—*Yal!*..... —respongué, rient, la Baronesa al veurer entrar a un jove de certa edat com el comte Danilo, y tant apetitós com el tinent de marina Farfax..... Y are, rumiin.....

Això s'ha d'aclarir. Pels corredors del Liceu, corre amb insistencia que la *Salomé* del Strauss, no's farà, ab tot y'l compromís que l'empresa té contret am l'autor y amb els aficionats, es dir, amb el públic. Es veritat, això, senyor Bernis?..... Sabem que vostè, plè d'un entusiasme, que mai l'hi agrairém com se mereix, estava disposat a donarnos a coneixer, la maravellousa partitura, que ha sotraquejat al món musical! D'aont vé, doncs, la decisió de retirar-la?..... Es una imposició de certs y determinats elements moralistes que s'oposen a la representació escènica y musical d'aquella vibranta pàgina del evangeli?..... Es una maniobra d'algun artista, que porta la *direcció*, en part, dels treballs de la

—De manera que no pot lliberar als nostres pobres presos?

—Impossible, això ja es massa demanar, després d'haver lliberat als peixos grossos.

Casa, y, a qui, sabem de bona tinta, per haverho dit ell mateix, públicament, *que la Salomé* del Strauss, no sols no l'hi agrada gens, sinó que fins diu qu'es un *atentat al art* y a la *decència*?..... No'ns desagradaria que l'amic Pena, veritable campió del art musical, a Barcelona ens informés, si es qu'està en condicions de ferho, respecte a una qüestió, que podria donar molt joc.

La Rosita X..... ho va dir de visita, a casa de la Marquesa de Y..... que'l vestit de la Miguelina, ab tot y ser de la Vidaihet l'hi esqueia horriblement! Y al cap d'un hora, sent fora ja la Rosita, y havent arribat la Miguelina, aquesta va dir, que'l vestit que la Rosita portava l'altre nit, al Liceu, l'hi esqueia, ab tot y ser de la Marieta de Mataró, horriblement. Y qui'n tenia la culpa? La Vidaihet?..... No. La Marieta de Mataró? Tampoc. Els vestits eren prou elegants, ben fets y es-

plèndits. Les culpables, eren elles, la Rosita y la Miguelina, ja, que segons paraules textuais de la Marquesa de Y..... pronunciades quan la Miguelina va ser foratotes dugues no eren més que dos *fardos*. Oh, l'amabi, litat caritativa de la bona marquesa!

Entre les senyores y senyoretes que fan això del «Nadal del Soldat Català», hi ha un tràngul gros. Tot son intrigues y baralles y posarse motius. Un xic de *Madame Sans Gene*..... Que si D.ª Carme Karr no essent de la Junta procedeix com si ho fos, que si allò de la partida de sabó perfumat qu'en Muntanola va cobrar de la Tresorera, sense que la compra estigués autorisada per la Junta, estava mal fet, que si lo que hi ha es poca caritat y moltes ganes de lluiment..... Rès, que la cosa està tant malament que tothom se n'ha enterat y les baralles han esclatat sorolloses.

D.ª Carme Karr, ha dirigit algunes cartes particulars an alguns directors de diaris, y com que a les nostres indiscretas mans n'ha arribat una, la publicuem amb el sant fi de que la pau regni en la Junta d'això del «Nadal del Soldat Català».....

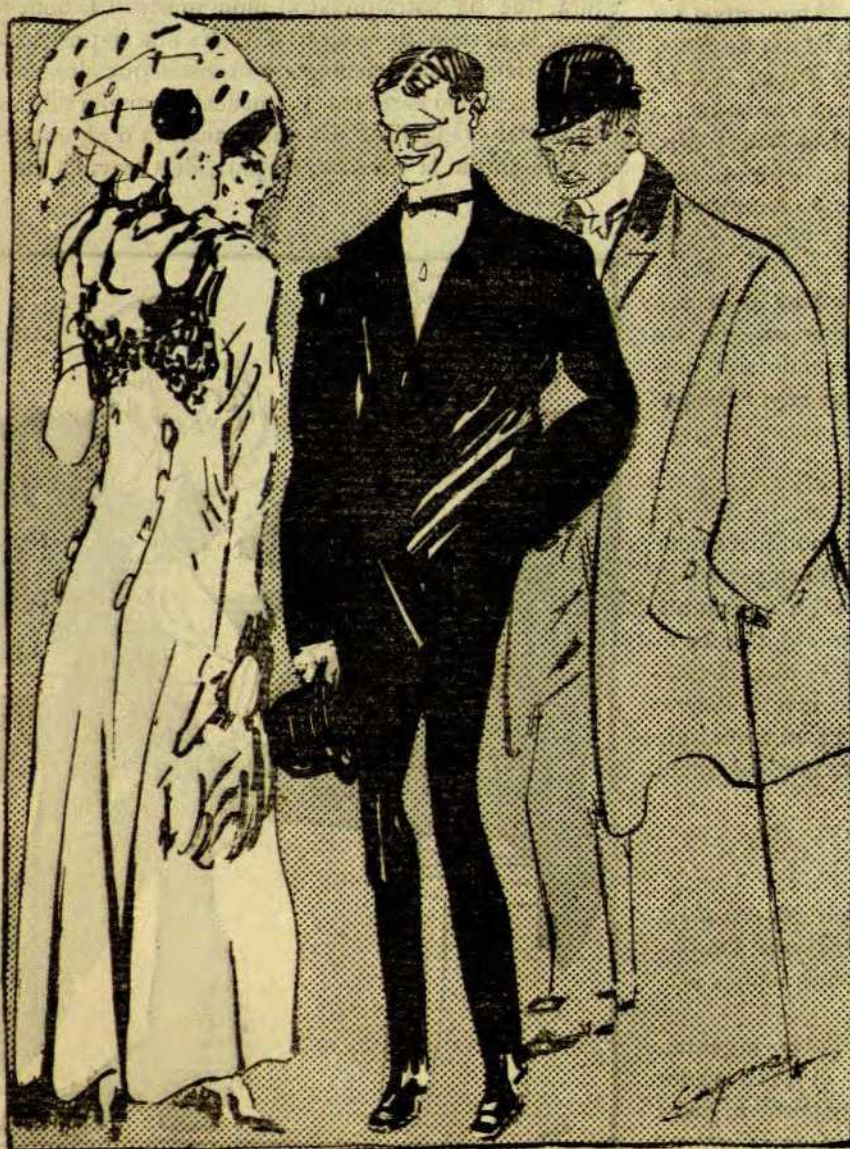
Diu aixís la carta:

«Distingit senyor: Havent surgit a darrera hora, entre alguns elements de la Junta que vaig organitzar pera el «Nadal del Soldat Català», certes petites dissidencies..... femenines, y desitjant portar dignament a cap la finalitat de la meua obra, li prego que no dongui curs en el seu periòdic, més qu'a aquells solts que referintse al Nadal, a més de portar el membre y sagell de l'*Il·lustració Catalana* y *Feminal* portin al peu la meua firma. *Carme Karr*».

Enterada la senyoreta Carme Amat d'aquesta carta ens ha fet donar detalls per medi d'una elegant matrona, amiganostra, quins detalls avalats per la seva gracia, valen tant com la firma de la Sra. Karr.

La pedra d'escanaol, ha estat l'assessor mascle de la Junta, el Sr. Muntanola, que s'ha negat a donar comptes. Aquesta negativa n'ha portat d'altres. y la rossa tresorera es veu y es desitja, cercant justificants, de curses en automòvil, de botelles de xampagne, de turrons de..... varies menes.

La senyoreta Amat demana venjansa. PAPITU es creuria honrat essentne l'instrument d'aquesta venjansa, deplorant el final d'aquesta broma, que podria acabar a esgarrapades.

El Bombita:—Ara no fassi la broma de suïcidarse.
—Descuidi nosaltres no som com les de Mègic.

TERCERILLES

Acabo de veure passar an en Pere Corominas. Sembla un mariner anglès, d'aquells grossos y quadrats que arriben cada dos estius a Barcelona. Desseguida se veu qu'aquest home aixafarà algú.

Però sobre tot m'he fixat en el nas den Pere Corominas. No hi ha cap altre nas a Catalunya com el seu. Es gros, gros y ample, ample, un nas sensual. Això no vol dir qu'en Corominas no ho sigui un auster. Un autor italià diu: *Il naso grande da argomento d'uomo da bene.*

L'esquerra pot estar satisfeta perquè ha trovat el seu nas, y això té més importància de lo que sembla. L'Enciclopedia va trobar el den Voltaire, la Fransa el de Napoleón, en Vía, Tintoré y C.^a el del Cyrano y tots sabèm que'l den Cleopatra va decidir els destins de Roma. Potser Catalunya ha trovat el seu. Els grans nassos, gaire bé sempre, presideixen els destins dels pobles. Els dels Borbons, per exemple. Per això veient passar an en Pere Corominas, he pensat que'ls senyors del C. N. R., deuen haver dit a tall de Jesús: «Tu ets Pere, y sobre'l teu nas, l'esquerra serà edificada».

En Pere Corominas, s'en riu d'això. Pot ben bé ferho, perquè n'hi han molts pocs, que puguin riure tant bé per sota'l nas, com en Pere Corominas.

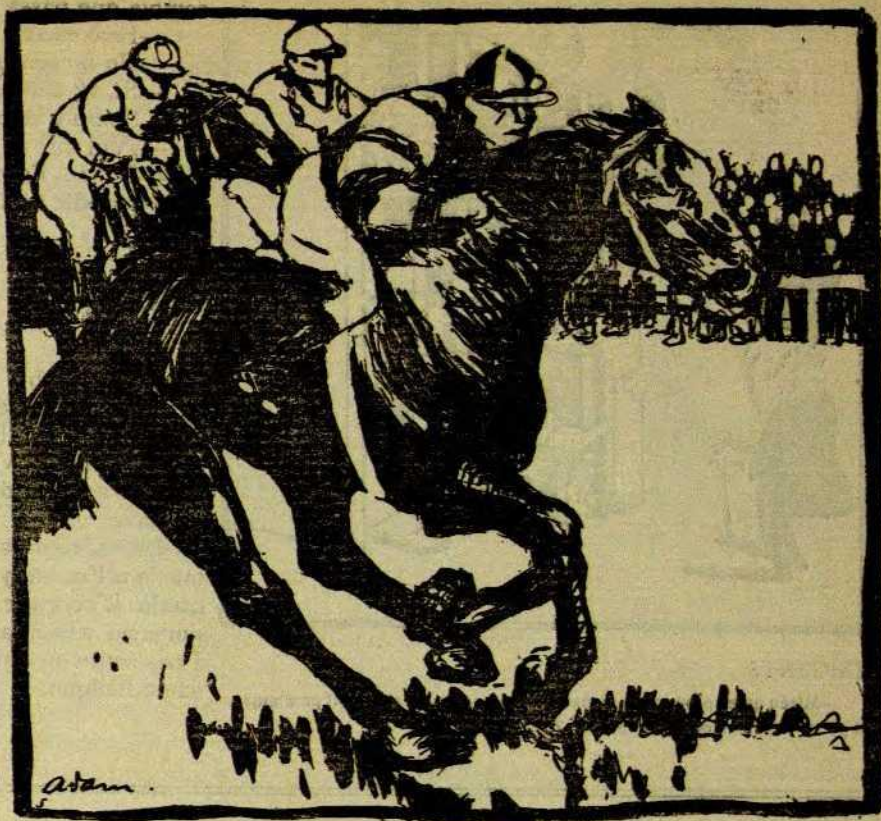

En el teatre tothom s'ha escandalisat, devant d'una noieta de dotze anys que feia de *cocotte*. Bé, doncs, això no es res més qu'una noia-prodigi, qu'en lloc de tocar l'arpa o actuar de tiple en una companyia infantil, fa de Dameta de les Camelies.

—¡Ai, senyor!—deia una senyora— Però si aquesta criatura, tot just deu haver pres la primera comunió....

Quan anèu pel carrer o estèu en una reunió, fixeuse que per cada home que té les cames tortes, hi han vuit dones que també les hi tenen. Al dir tortes, volèm dir en parèntesis.

— Me sembla que hi arribaré primer jo que'l cavall.

S'ha mort el duc de Sexto. Quan va morir una alta personalitat l'any 1885, tothom anava dient: «De què s'ha mort? Del sexto...»

Are que parlem de morir. Una anècdota, ben fresca.

La nit de cap d'any, uns quants amics, varen obsequiar amb un sopar a D. Manuel Rius — Rius y Taullet, com diu tothom—marquès d'Olèrdola, regidor, advocat y socialista. Els entaulats eren tretze. ¡Som tretze! ¡Som tretze!—varen comensar a dir esverats.

El senyor Quim Borralleres, que també hi era, va dir:

—Quan s'es tretze, se mor el *camarero*.

El senyor Calvet passa corrent. No es que corri'l senyor Calvet, sinó que com té la sort de tenir les cames molt llargues, cosa que fa molt bon efecte a les senyores, ho sembla. Bé, doncs, el senyor Calvet que

EXIGENTS

—Mirèu qu'es prou: vos vaig permetre servir-me d'escambell pera pujar al poder y gencare no estèu contents?

sembla que passa corrent, se para, me detura y me diu:

—Però escolti ¿quan s'acaba'l folletí del PAPITU?

—No ho sé... ¿Que no li agrada?

—Sí, sí; deu esser molt bonic, però resulta massa llarg. Sempre se troba un ab el «Se continuarà».

—¿Vol dir?

—Sí, sí... Escolti ¿que no's podria continuar en un altre periòdic de la localitat?

L'Ors sembla que s'en ha entornat a París. L'Ors ens havia arribat de París, ab un extraordinari accent de Lleida, y quan algú li va dir que se li notava massa, va respondre: «¿Voleu dir? Jo trovo que no, *parce que* l meu pare m'ha dit que havia millorat molt l'accent català».

L'Ors, retorna a París. Un parell d'anys més d'estancia a Fransa, y acabarà per parlar correctament el català. L'accent català, s'agafa desseguida y ell té prou potencia assimilatriu y imitativa, pera no tornar de París sense un domini gaire bé complet de la nostra santa llengua.

PARADOX

FOLLETÍ DE «PAPITU»

VOLTAIRE.

Càndit o l'optimisme.

(Continuació)

CAPITOL XX

Aventures marítimes de Càndit y Martin

Aquet sabí vell que s'anomenava Martin, embarcà doncs amb Càndit en direcció a Burdeus. Un y altre havien sofert molt y encare que'l vaixell hagués anat de Surinam al Japó, voltant pel cap de Bona Esperansa hagueren trovat manera d'entretenirse y allunyar al mal moral y al mal físic en el viatge perllongat.

Tot y amb això, Càndit portava a Martin una gran ventatja, aquet no esperava res; Càndit sempre esperava reveure a la senyoreta Cunegonda; a més Càndit tenia or y diamants y encare que hagués perdut cent grans moltons carregats amb els més grans tressors de la terra, encare que li dolgués la punxada que li produí la mala feta del holandès pensant en lo qu'encare romanía en ses butxaques y parlant de Cunegonda es deixava relliscar per les pendents del sistema de Pangloss.

Y vos, senyor Martin, (deia ell al sabí) que'n penseu de tot això? quina es la vostra idea sobres el mal moral y el mal físic? Senyor respongué Martin, els capellans m'han acusat de socinia, però la veritat es que jo sóc maniquen. Vos, vos burleu de mi, feu Càndit!, ja no'n queden de maniquens en el món! Hi quedo jo, digué Martin; no se què dir-m'hi però no puc pensar d'altre manera. Necessariament tenim el diable al cos, respongué Càndit. Li agrada tant ficar-se en totes les coses d'aquest món, digué Martin, que bé podria estar en el meu cos com per tot arreu; jo vos asseguro que passe-

jant la mirada per aquet globo o més ben dit aquet globul, jo penso que Déu l'ha abandonat a qualsevulga poder malèfic; sempre exceptuo Eldorado. No he vist mai cap vila ni vileta que no volgués arrasar la vila o vileta veïna; cap família, que no desitjés la destrucció y extermini d'una altra família. Per tot arreu els febles execren als poderosos devant dels quals fan reverencies, els poderosos per tot arreu els tracten com remats dels quals es ven la carn y la llana. Un milió d'assessins organitzats per batallons corren d'un cap a l'altre d'Europa y exerceixen el carnatge y el lladrociní am tota disciplina per guanyarse el pa de cada dia y es cert que no hi ha ofici més honorable; en les ciutats aont sembla que floreixen les arts y semblen fruir la pau els habitants hi son devorats per més envejes, cuidados y inquietuts que en una vila assetjada. Els cuidados interiors son més crudels que les miseries públiques. En un mot, he vist tantes coses y me'n han passades tantes que jo sóc maniquen.

Am tot hi ha alguna cosa bona, replicava Càndit. Potser sí, feia Martin, però jo no ho he vist mai.

En mitg d'aquesta discussió es feu sentir una canonada. El brui, redobla per moments. Cada un agafa la seva ullera. Es veuen dos vaixells qui combatien a una distancia de tres milles: el vent els empeny tant a la vora del vaixell francès que la batalla pot veures am tota tranquil·litat. Per fi un dels vaixells clava al altre una bordada tant baixa y tant justa que'l tira a pico. Càndit y Martin vegeuren clarament un centenar d'homes sobre'l pont del vaixell que s'enfonsava; aixecaven les mans al cel y lliensaven uns clams esleireidors; en un moment tot fou engolít.

Y bé!, digué Martin, aquí teniu com se tracten els homes uns als altres. Certament, respongué Càndit, que en aquet negoci hi ha quelcom de diabòlic. Mentres parlava aixís, vegé una cosa d'un vermell esclatant que nedava entorn del vaixell. Lliensàren una barqueta al mar per veure que era: era un dels seus moltons. Càndit tingué més plaer al retrovar aquet moltó que pena havia tingut al perdre'ls altres cent carregats de diamants de Eldorado.

El capità francès, s'adona ben prompte que'l vaixell submergidor era espanyol y el submergit un pirata holandès; el mateix qu'havia robat a Càndit. Les immenses riqueses amrades per aquell desgraciat foren engolides junt amb ell per la mar, sols un moltó era salvat. Veleu, digué Càndit a Martin, que devegades el crim es casti-

¡¡Esser!!

AP de les targetes qu'hem rebut ens ha deixat un agraïment tant tendre, com la de l'Unió Catalanista. Representa un bosc, amb un caballer que sosté una dama. El caballer està armat. Al peu de la dama, que deu esser Catalunya, encare que també pot representar l'Unió Catalanista, hi ha un lleteret que diu allò de: «A vos bones festes y a Catalunya vida nova, desitja'l president de l'Unió Catalanista».

Avans, a l'arribar Nadal, tot anava plè d'aquestes targetes. Are —*joh temporal*!— no'n resten més que les de l'Unió. Però detall insòlit y esparverador: les targetes ja no porten aquells famosos sagells que tant acreditaren a l'Unió. Si com els sagells, desapareixen les targetes nadalenques de l'Unió ¿què'n quedarà de l'unitat mare del Catalanisme? Adeusiau l'esser, adeusiau les ulleres del doctor y les barbes rifenyes den Pla y Armengol, adeusiau'ls darrers catalans que sabien cantar encare *Els Segadors*. Que no s'agotin les targetes de l'Unió, perque ¡ai de Catalunya! ¡Ai dels destins patris el día que per Nadal deixi de trucar a les portes, com els altres vigilants y serenos, el vigilant del Catalanisme.

El qui'ns va portar la targeta, no va voler cobrar res. ¡Que n'es d'honrada l'Unió Catalanista!

gal, aquet pillastre de patró holandès ha sofert la sort que mereixia Si, digué Martin, però y els altres passatgers quina culpa hi tenien? Déu a negat a n'aquell murri, el diable ha negat als passatgers.

Mentres tant el vaixell francès y l'espanyol continuaren sa derrota, y Cándit ses converses am Martin. Disputaren quinze dies seguits, y al cap dels quinze dies, estaven com avans. Però després de tot parlaven, es comunicaven els pensaments llurs y s'aconso-laven. Cándit amanyagava al moltó. Si te retrovat a tu, dela, be podré retrovar a la senyoreta Cunegonda.

CAPITOL XXI

Cándit y Martin s'acosten a les platjes franceses y fan raonaments

Finalment s'ovira terra de Fransa. Heu estat mai a Fransa, seayor Martin? demana Cándit. Si, respongué Martin, n'he corregut casi totes les provincies. N'hi han en que la mitat dels habitants son folls, d'altres en que son massa aixerits, d'altres en que son massa besties y d'altres en que's fan converses espirituals; en totes elles la principal ocupació es l'amor; la segona murmurar y la tercera

LES BEN PARLADES

— Tindrè de deixar an en Jaumet. Profundisa massa...

Correspondencia

P. D. N. El seu conte es massa inhabil. — A. C. R. Anirà tard o aviat. Comensem a parlar massa d'aquest senyor. — S. V. Mataró. Li escrivim particularment. — J. M. C. No sirba. — Rac. No està malament, però es insignificant.

Impremta de Joaquim Horta.—Barcelona

Impres am Tinta Negra n.º 3075 de las Farbenfabriken Otto Baer, Radebeul.

dir ximpleries — Però, senyor Martin heu vist París? — Sí, he vist París; allí hi sont totes aquestes menes de gent; es un caos, una formiguer aont tothom cerca'l plaer y ningú el trova, o al menys casi ningú, o al menys a mi m'ho ha semblat aixís. No vareig roman-dre molt temps allí; al arribar varen robarme tot lo que tenia a la fira de Sant Germain; després hem prengueren a mi per lladre y vareig passar vuit dies a la presó; després vareig fer de corrector d'impremta a fi de fer diners per retornar a peu a Holanda. Allí vareig conèixer escriptors canalles, lladres canalles y convolsionaris canalles. Diu qu'en aquella vila hi ha gent molt decenta: m'ho vull creure.

Per la meua part, digué Cándit, no tinc cap ganes de veurela, la Fransa; ja comprendreu que quan s'han passat un mes a Eldorado, sobre la terra ja no's pot desitjar veure més que a la senyoreta Cunegonda; valg a esperarla a Venècia, atravessarem la Fransa pera arribar a Italia; no volèu acompanyarme? — De molt bona gana, feu Martin, crec que Venècia no es bona més que per els nobles Venencians, però, que tot y amb això reben be als extraners qui porten proveïda la bossa, jo no'n tinc com sabèu, però vos seguiré per tot arrèu. A propòsit, digué Cándit, creïeu que originariament la terra fos un mar com diu aquell llibrot del capità. — No m'en crec res, respongué Martin, ni d'això ni de cap dels somnis am que'ns molesten fa qualque temps.

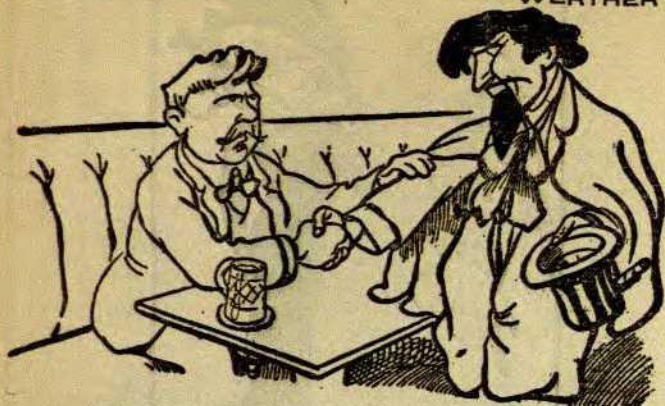
(Continuará)

L'HUMOR ESTRANGER

FRANSA

WERTHER Y EL BARRET

CARAN D'ACHE

—¿Què? t'en vas?.... Sabs que'm dones un xic de cuidado amb el teu posat de Werther. Y bé, ahont vas?
—Rès, un viatjet....

—En efecte, un viatjet cap al gran Tot ó cap al No Rès... Lluny dels mal de caps.... de miserietes.... de les envejies.... dels crims y les calamitats!

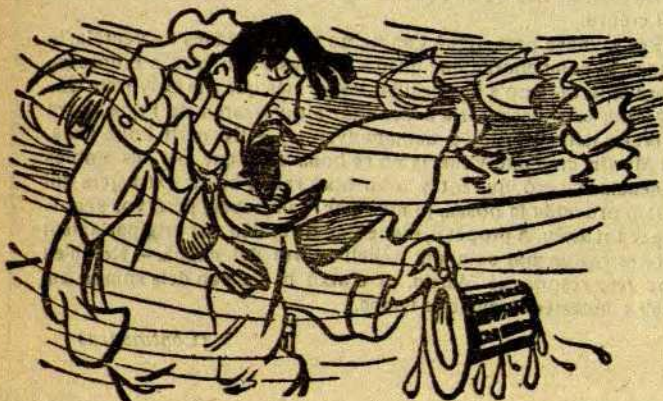
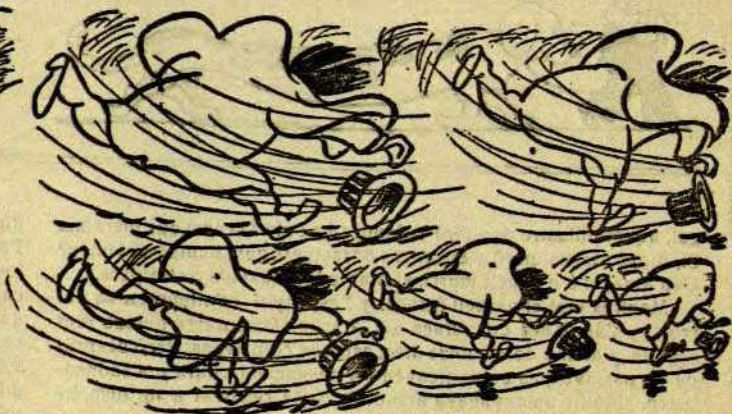
—El lloc es solitari.... La tempesta brama y el meu cor està tranquil...

—Oh bala, baleta meva lliberadora.... vina.... vina a'mon si.... adeu tothom....

—Adeu Tot.... Adeu la Vida.... ¡Al, el barret!

—Uff! Estic suant.

—Oia! Ja tornes a ser aqui? Mira, si no fos per la ventada que fa ja m'hauries trobat a fora.
—A mi també!

ÚNICA CASA QUE DONA

COLLS Y PUNYS

PER TOTA LA VIDA (*)

per **6, 9, 12 y 15**
pessetes els més superiors

Preus incompatibles en la Corbatería, Camisería y Genres de punt

REGALOS: comprant per valor de 25 ptes. una cigarrera.
: : : » 50 » » cartera de pell.
: : : » 100 » » un rellotje extra plà.

(*) S'enten per tota la vida que la casa, sols pagant el planxar, li donarà colls y punys per tota la vida, sens haberne de comprar mai més.

PELLETS DEL DR. MACKENZY

Curan el pitjor refredat en 24 hores.
12 anys de venda sempre creixent demostren la seva eficacia. Curan totes les inflamacions de les mucoses; reblan-deixen el pit, facilitan l'expectoració y curan la tos. Son un preservatiu segur contra la influenza y la grippe. : : :

Preu: 1'50 pessetes la caps

Molassin

Aliment concentrat.
El millor y més higiènic pera caballs, mules, bous, toci-nos, ovelles, cabres, gallines, cunills, etc.

Dipòsit exclusiu pera Catalunya: **Manco, 39.-BARCELONA**

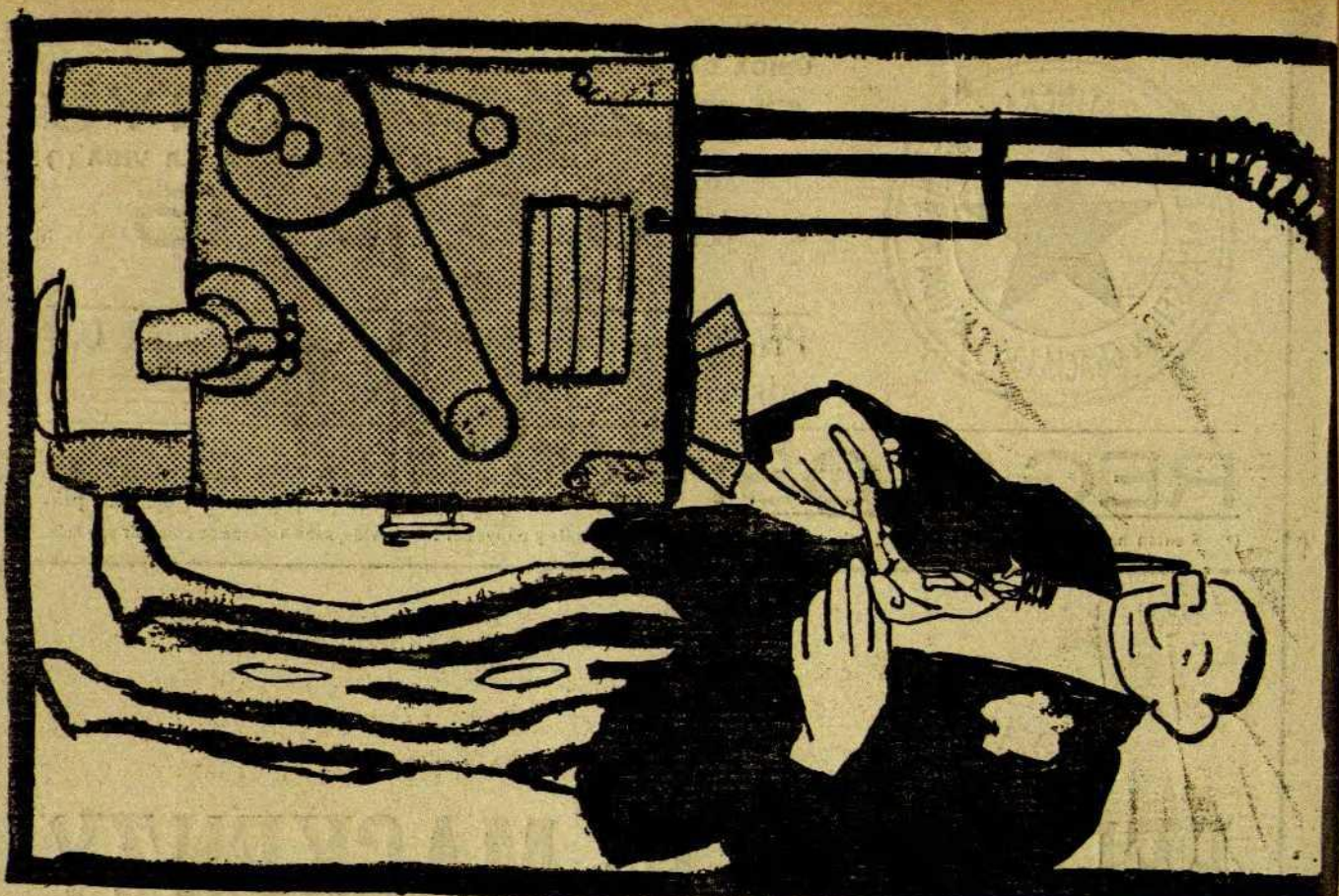
Senyores:

¿VOLEU RECONSTITUIR VOS?
¿VOLEU REJUVENIR VOS?
¿VOLEU ESSER MARES?

MATROL VINYALS

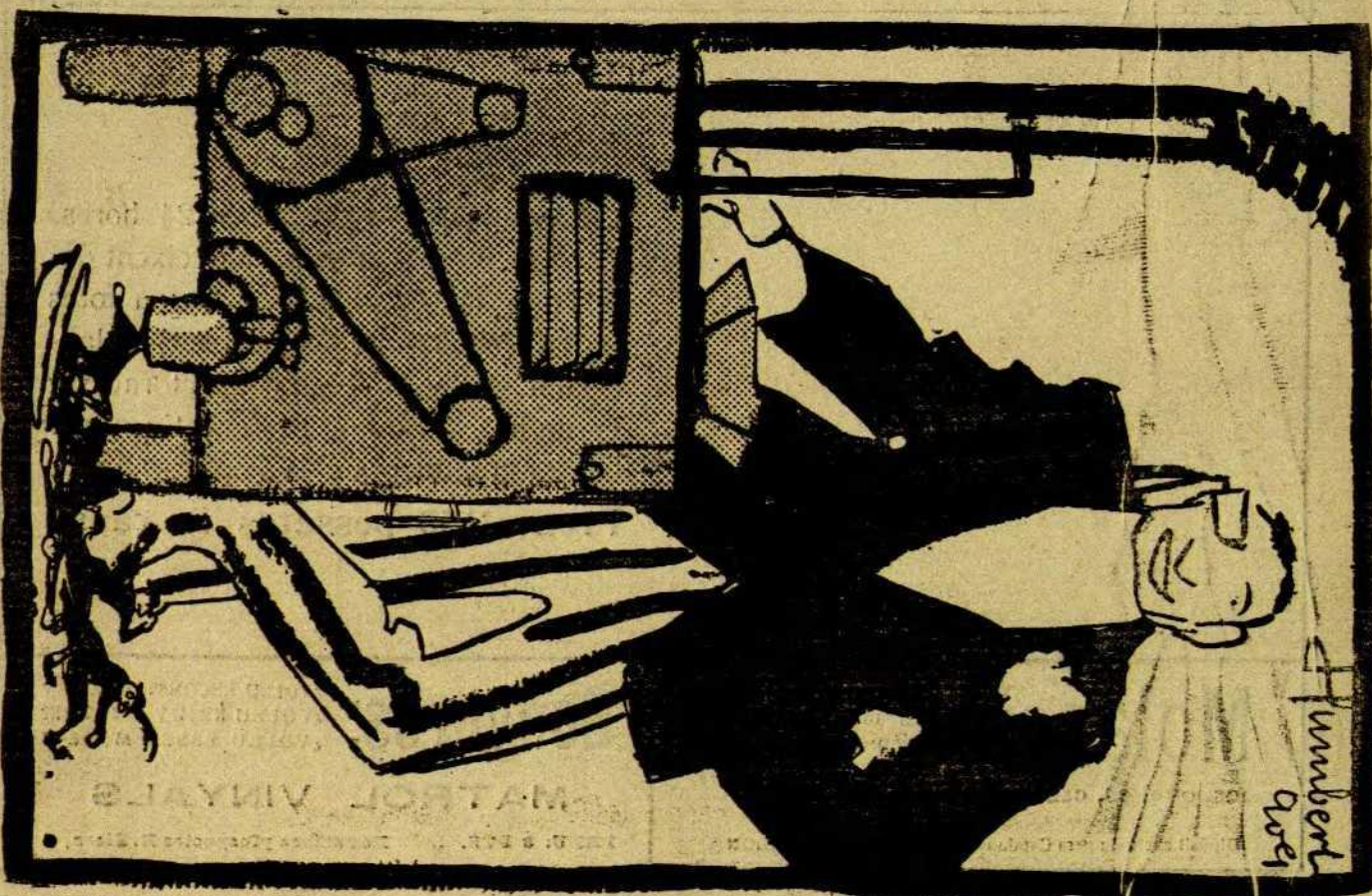
PREU: 8 PTS.

Demaninse prospectes R. Flors, 4

S'agafa un pobre professor particular, y's fica a dinre la màquina de la meva invenció...

FABRICACIÓ DE CONGRESSOS DE PRIMERA ENSENYANSA

y següentament el professor, convenientment triturat, queda convertit en multitud de cìeros, am lo qual queda llista la tasca del Congrés.

Humbert
1909